HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

לכם הקפשיו. במקלת ולא כל קרבנותיכם ומיהו עולה מסתבר דמכשרא דכולה כליל: **מינה ובעינה והרלאה דמים.** מפרש לקמן: **והקריבו.** גבי עולת העוף דנדבה ביוקרא: **והקריב.** משמע קרבן אלא: **ביוקאים.** בשעת יציאתן מלו: **בדמיך.** דם פסח ודם מילה: **הרלאה דמים.**

יכול שאני מרבה אפי' מנחה. (א) פירוש מנחת נסכים שהיא כולה לאישים: **ת"ל** ככם בגר. מלי למימר כדלעיל השתא לעוף איתרבאי (ב) **דכתיב** כי מולים היו כל העם. פירוש שמלו עצמם ביציאתם ממצרים ואע"פ שאותן שהיו נימולים בימי אברהם לא מלו אותם ביציאת מצרים (ג) מ"מ מעיקרא כשמלו עצמן מלו ליכנס בברית המקום ולידבל משאר אומות וגם כי עתה טבלו: **וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות.** ואע"ג דפליגי התם בפרק (ד) פרת חטאת (זבחים קטו) איכא דאמרי עולת ראייה הואי ואיכא דאמרי עולת תמיד [הטוען] י"ל שהקריבו הרבה עולות: (ה) **(לעיל.** גבי) **גר תושב עושה מלאכה לעצמו.** מכאן קשה לפ"ה דפרק המוקן (יומא מח:) דקאמר ויעשה בן אמתך והגר זה גר תושב פי' בקונטי' שקיבל עליו שלא לעבוד עבודת כוכבים ומתמלל שבת כעובד עושה מלאכה לכן י"ל דהשיב מיירי לענין שלא לעשות מלאכה עבור רבו אבל בעצמו שרי (פסק) מכאן פסק ר"י שמותר להניח לעובד כוכבים לעשות מלאכתו בשבת בבית ישראל עבור עצמו (ו):

יכול שאני מרבה אפילו מנחה ת"ל כן תניא אידך [1]יעשה אשה ריח ניחוח לה' שומע אני כל שעולה לאשים אפילו מנחה [1]ת"ל כאשר תעשו כן יעשה מה אתם מיני דמים אף הם מיני דמים אי מה אתם עולה ושלמים אף הם עולה ושלמים ת"ל [2]בכם (ז) כגר יהיה לכם הקשתיו ולא (ח) (לדבר אחר) לקרבנותיכם רבי אומר ככם כאבותיכם מה אבותיכם לא [3]נכנסו לברית אלא במילה וטבילה והרצאת דם אף הם לא יכנסו לברית אלא במילה וטבילה והרצאת דמים (ט) להביא פרידה אחת א"א שלא מצינו בכל התורה כולה: לא אמרו קן אלא להקל עליו: ולא והתניא [3]והקריבו מה ת"ל לפי שנאמר בתורים [34]והקריב שומע אני האומר הרי עלי עולת העוף לא יפחות משני פרידין ת"ל והקריבו [2]אפי' פרידה אחת חובה מיהא לא אשבחן והאיכא יולדת דמתיא בן יונה או תור לחטאת משום דאיכא כבש בהדה אמר מר מה אבותיכם לא נכנסו לברית אלא כו' בשלמא מילה דכתיב [5]כי מולים היו כל העם היוצאים אי נמי מהכא [6]ואעבור עליך וארא[ך] מתבוססת בדמיך ואומר לך בדמיך חיי וגו' הרצאת דמים (י) דכתיב [7]וישלח את נערי בני ישראל אלא טבילה מנלן דכתיב [8]ויקח משה (יא) חצי הדם ויזרק על העם (יב) ואין הזאה בלא טבילה (יג) אלא מעתה האידנא דליכא קרבן לא נקבל גרים אמר רב אחא בר יעקב [9]וכי יגור אתכם גר (יד) אשר בתוככם (טו) וגו' ת"ר (טז) גר בזמן הזה צריך שיפריש רובע לקינו אר"ש כבר נמנה עליו רבן יוחנן בן זכאי ובטלה מפני התקלה אמר רב אידי בר גרשום אמר רב אדא בר אהבה הלכה כר"ש ואיכא דמתני לה על הדא דת"ר (יז) גר תושב (יח) מותר לעשות מלאכה בשבת לעצמו כישראל בחולו של מועד ר"ע אומר כישראל בי"ט ר' יוסי אומר גר תושב עושה (יט) בשבת לעצמו כישראל בחול (יא) רש"א אחד גר תושב ואחד [עובד כוכבים] עבד ואמה התושבים עושין מלאכה בשבת לעצמן כישראל בחול (יב) **מתני'** (יג) אלו מביאין על הזדון כשוגג (יד) הבא על שפחה וניזר שנטמא ושבועת העדות ושבועת הפקדון (טו) חמשה מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה (יז) (יח) וחמשה מביאין קרבן עולה ויורד אלו מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה (יט) הבא על שפחה ביאות הרבה (כ) וניזר שנטמא טומאות הרבה: **גמ'** הבא על השפחה מנלן דת"ר (כא) וכפר עליו הכהן באיל האשם (כב) על חטאתו אשר חטא מלמד שמביא קרבן אחד על עבירות הרבה (כג) (באיל האשם) ונסלח לו מחטאתו אשר חטא (כד) לעשות (כה) (שוגג כמזיד): נזיר שנטמא: מנלן (כו) דכתיב [10]וכי ימות מת עליו בפתע פתאום פתע זה שוגג וכן הוא אומר [11]אם בפתע בלא איבה הדפו פתאום זה אונס וכן הוא אומר [12]ויאמר ה' פתאום אל משה (כז) תניא אידך (כח) פתאום זה (כט) מזיד וכן הוא אומר [13]ערום ראה רעה ונסתר ופתאים עברו ונענשו נכתוב קרא פתאום דמשמע שוגג ומשמע מזיד ומשמע אונס (לא) מזיד ואונס כדאמר ומשמע נמי שוגג דכתיב [14]פתי יאמין לכל דבר ולא נכתוב קרא פתע אי כתב קרא פתאום (לב) דמשמע שוגג ומשמע מזיד ומשמע אונס ה"א (לג) כי מייתי קרבן בשוגג מידי דהוי אתורה כולה אבל אונס ומזיד אימא לא כתב רחמנא פתע דשוגג הוא לגלויי עליה דפתאום דאונס (לד) ומזיד הוא דאפי' הכי חייב רחמנא: (לה) שבועת העדות: מנלן דת"ר (לו) בכולן נאמר ונעלם כאן לא נאמר ונעלם (לז) לחייב על (לח) (השוגג כמזיד): שבועת הפקדון: מנלן יליף (לט) תחטא חטאה משבועת העדות: חמשה מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה: קתני הבא על השפחה ביאות הרבה מנלן דת"ר וכפר עליו הכהן באיל האשם (מ) על חטאתו אשר חטא מלמד שמביא קרבן אחד על עבירות הרבה (מא) (באיל האשם) ונסלח לו מחטאתו אשר חטא (מב) אינא לעשות שוגג כמזיד בעא מינה רבי חנינא טיראנאה מר' יוחנן (מג) הבא על חמש שפחות חרופות בהעלם אחת מהו חייב על כל אחת ואחת או אינו חייב אלא אחת אמר ליה חייב (מד) על כל אחת ואחת (מה) מאי שנא מחמש העלמות בשפחה אחת א"ל (מו) אין שפחה אחת גופין מוחלקין ה' שפחות גופין מוחלקין ומנלן דגבי (מז) שפחה גופין מוחלקין אמר ליה לאו אמרת גבי עריות (מח) ואשה (מט) לחלק על כל אשה ואשה גבי שפחה נמי כתיב [15]אשר ישכב את אשה שכבת זרע

תוספות וידוקו על העם. שתנו עולות הרבה ושלמים הרבה שהספיק דמם לזרוק על כל אחד מישראל: **ואין** הזאה בלא טבילה. להביא גר שבא בזמן הזה להתגייר צריך טבילה: **צריך** שיפריש רובע כו'. לא דמי, לזבח ויולדת לא מפרשי משום דקרבן שלהם להכשירן בקרבנות אבל גר מביא קרבן לתיקון נקשר: **בישראל** בי"ט. דיפשיטא בעצמה כמיב ביה ולא שביתה: **הלכה** כר"ש. דלמדנו בכל שלש ראיות. הוה מעיקרא דהא איתיבי לזה בקרבן והשתא לא איצטרך לאיצטרופי הנך בתראי לקמאי וכיון דבשעת דחזא בתראי מחוסר זמן הוא אינו מביא אלא קרבן אחד: בוב בעל ב' ראיות מעיקרא פשיטא דמביא דמצטרפין: הא קמ"ל דזקא. דמצטרפין דראה בלילי שמיני דכבר חוץ לימי ספרו הוא והיינו טעמא דמצטרפין דלילה מחוסר זמן: אבל חזא ביממא דשביעי בתוך ימי ספרו לא מצטרפין ולא מייתי: דקסבר כל ראיה שהיא סותרת. חשבון ימי טהרתו אינה מצטרף להביא לידי קרבן דאמרינן התם (דחיילא) [דחזא] שבביעי אינה סותרת אלא יומה ויוסיף יום אחד כנגדו: וליתיתיה להא גבי חמשה מביאין קרבן אחד על עבירות הרבה כלומר האי נמי מביא קרבן אחד על זיבות הרבה: לא פסיקא. ליה לא למימרי דהא אמ"ר יוחנן ראה אחת בלילה בליל יום שמיני ושתים בשמיני מביא שני קרבן כיון דרובא חזא בשעה שראוי להביא קרבן: תדע. דמצטרפי אחת

(א) [ביליקוט ליתא], (ב) [זחבים סה.], (ג) [ירמות מו: ע"ש], (ד) [ל"ל לדורותיכם וגו'], (ה) [ר"ש לא:], (ו) [לקמן סח: ע"ש], (ז) [לעיל מ.], (ח) לעיל כ:, (ט) [מזיר יח.], (י) [ביליקוט ליתא], (כ) [נ' קוקים הר"י בפסקים לב: ד"ה מעילה], (ל) [ל"ל מיזק כשוגג וכ"ה בת"כ וביליקוט וע' לקמן בסמוך], (מ) [ע' תוס' פסחים כב: שהיתה בקוקיא], (נ) שבועות כה: לא:, לה., (ס) [ל"ל מיזק כשוגג], (ע) [שוטה לד.], (פ) [ביליקוט ליתא], (צ) לעילא:, (ק) [לעילא.], (ר) כס"ד: בהלי, (ש) [ויקרא יח], (ת) לא נמצא סם שוס פלוגתא מה אך מתגיירה ד' ו. פלוגתא דב"ש וב"ה וע' בבה"ר שהיתה בל"ש.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שבועת וכו' אסם הס"ד ואסה"ד מ"ש אשר חטא מדמלי לגמרא:

גליון הש"ס

גמ' פתאום זה מזיד. ע' פסחים לב ע"ב תד"ה מעילה:

מוסף רש"י

והקריבו מה ת"ל. בעולת העוף כתיב והקריבו הכהן אל המזבח, מה ת"ל, הא כתיב והקריב מן הטורים וגו', ולימדנו בתריב ומלקק הכהן את הראש אל המזבח (בחרים סה:). **פרידין.** נחלות (שם). **ויזרוק על העם.** הזאה הוא (במדבר מו:). **צריך שיפריש רובע לקינו.** דופש שקל דהייגו תלי דיגר והן הן דמי קן כדמנן (לעיל לז:) עמדו קינין בו כיום גרבעתים, שהגר חייב בקרבן, דתניא ככם כגר היה, כלאחוריכם, מה אחוריכם לא נכנסו לברית אלא במילה וטבילה והזאת דמים והזאת דמים, דכתיב ותלי הדם לא יכנסו אלא במילה וטבילה והזאת דמים (שם). **עיקר קרא למזיד הביא.** דכתיב (ויקרא יט) בקורת תהיה והיינו מלקות ואין מלקות אלא במזיד ועליה קאמר והביא את אשמו ותו למה לי ונסלח לו מחטאתו לרבות מזיד: **אלא אימא לעשות שוגג למזיד.** דמהו דתימא דוקא למזיד מביא ולא אשוגג קא משמע לן ונסלח לו מחטאתו אשר חטא דלהכי כתיב חטא אדבע זימני תרי למילף קרבן אחד על עבירות הרבה ותרי לעשות שוגג למזיד: **כהעלם אחת.** כלומר קודם שילקה ויביא קרבן על זו חזר וכעל זו: **נלו אחרת גבי עריות.** בפ"ק (לעיל ב:) ואל אשה (ג) לחלק על כל אשה ואשה כו':

תורה אור השלם

1. וְכִי יָגוּר אִתְּכֶם גֵּר אוֹ אֲשֶׁר בְּתוֹכֹכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם וְעָשָׂה אִשֶּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ כַּאֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כֵּן יַעֲשֶׂה: במדבר טו יד
2. הַקָּהָל חֻקָּה אַתֶּם וְלַגֵּר הַגָּר חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם כָּכֶם כַּגֵּר יִהְיֶה לִפְנֵי יְיָ: במדבר טו טו
3. וְהִקְרִיבוֹ הַכֹּהֵן אֶל הַמִּזְבֵּחַ וְהִקְרִיב אֶת רֹאשׁוֹ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה וְנִמְצָה דָמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא א טו
4. וְאִם מִן הַצֹּאן עֹלָה קָרְבָּנוֹ לְיְיָ הַקְרִיב מִן הַכְּשָׂבִים אוֹ מִן הָעִזִּים: ויקרא א יד
5. כִּי מֻלִּים הָיוּ כָּל הָעָם הַיֹּצְאִים וְכָל הָעָם הַיְלֻדִים בַּמִּדְבָּר בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם לֹא מֹלוּ: יהושע ה ה
6. וְאֶעֱבֹר עָלַיִךְ וְאֶרְאֵךְ מִתְבּוֹסֵסֶת בְּדָמָיִךְ וָאֹמַר לָךְ בְּדָמַיִךְ חֲיִי וָאֹמַר לָךְ בְּדָמַיִךְ חֲיִי: יחזקאל טז ו
7. וַיִּשְׁלַח אֶת נַעֲרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זְבָחִים שְׁלָמִים לַיְיָ פָּרִים: שמות כד ה
8. וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַדָּם וַיִּזְרֹק עַל הָעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה דַם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְיָ עִמָּכֶם עַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: שמות כד ח
9. וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן בְּאִיל הָאָשָׁם לִפְנֵי יְיָ עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְנִסְלַח לוֹ מֵחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטְא: ויקרא יט כב
10. וְכִי יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶתַע פִּתְאֹם וְטִמֵּא רֹאשׁ נִזְרוֹ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלְּחֶנּוּ: במדבר ו ט
11. וְאִם בְּפֶתַע בְּלֹא אֵיבָה הֲדָפוֹ אוֹ הִשְׁלִיךְ עָלָיו כָּל כְּלִי בְּלֹא צְדִיָּה: במדבר לה כב
12. וַיֹּאמֶר יְיָ פִּתְאֹם אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן וְאֶל מִרְיָם צְאוּ שְׁלָשְׁתְּכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלָשְׁתָּם: במדבר יב ד
13. עָרוּם רָאָה רָעָה וְנִסְתָּר וַיַּעֲבְרוּ נְעָרִים וְנֶעְנָשׁוּ: משלי כב ג
14. פֹּתִי יַאֲמִין לְכָל דָּבָר וְעָרוּם יָבִין לְאָשְׁרוֹ: משלי יד טו
15. וְאִישׁ כִּי יִשְׁכַּב אֶת אִשָּׁה שִׁכְבַת זָרַע וְהוּא שִׁפְחָה נֶחֱרֶפֶת לְאִישׁ וְהָפְדֵה לֹא נִפְדָּתָה אוֹ חׇפְשָׁה לֹא נִתַּן לָהּ בִּקֹּרֶת תִּהְיֶה לֹא יוּמָתוּ כִּי לֹא חׇפְשָׁה: ויקרא יט כ

שיטה מקובצת

(א) ככם. עי' תוס' מנחות (דף סב ע"ב); (ב) תיבות לדבר אחר נמחק; (ג) דמים ס"א אי מה אבותיכם כדם עולה וזבחים שלמים אף הם כו' ת"ל ועשה אשה ריח ניחוח לה' אמרת צא וראה דמה מין דמים שכולה עולה לאישים ואין לך הימנו היתר אי אתה מוצא אלא עולת העוף ע"כ; (ד) עי' בחדושין; (ה) משה את הדם תיכת חצי נמחק; (ו) טבילה. גליון בלא טבילה לפניה כדי לקבל ההזאה.

(ז) גר אי אשר בתוככם לדורותיכם כתיב; (ח) דת"ר גר תושב שקבל עליו ד' מצות ולא שבת מ"מ החמירו בו שלא יעשה מלאכה לאחרים אלא לעצמו כדמפרש הכא למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה. תוס'; (ט) תושב עושה מלאכה תיבות מותר לעשות נמחק; (י) עושה מלאכה בשבת; (יא) עי' בחדושין; (יב) בחול אמר רב אידי בר נחמן אמר רב אדא בר אהבה הלכה כר"ש; (יג) האשם לפני ה' על; (יד) לעשות מזיד כשוגג; (טו) מג"ל דת"ר וכי תיבת דכתיב נמחק; (טז) משה ואל אהרן תניא; (יז) אונס אונס ומזיד כדאמר; (יח) פתאום אף על גב דמשמע; (יט) ק' עי' בחדושין; (כ) על המזיד כשוגג; (כא) האשם לפני ה' על; (כב) הרבה ונסלח תיבות באיל האשם נמחק; (כג) הבא על חמש שפחות חרופות בהעלם אחת מהו השתא לא משמע ליה דגופין מחלקין בשפחה חרופה וכו"ע אי א) גופן לאו מחולקין הבני ליה בחמש העלמות דהא פשיטא דבשפחה אחת בחמש העלמות דלא מחייב אלא אחת. תוס'; (כד) עי' בחדושין; (כה) אין אחת גופין; (כו) דבני שפחות גופין אות ה' נמחק; (כז) תיבת להפרישי נמחק; (כח) נפש הס"ד ומה"ד עבד ואמה התושבים כגון לקח עבד ופסק עמו שלא למול אל שכירין בעלמא שלא קבלו עליהם שום דבר הס"ד ומה"ד מתני'; (כט) לגלות על פתאום הס"ד; (לא) מנחה אומר ר"י היינו מנחת נסכים שאינה נקמצת וכולה לאישים דאי מנחת נדבה הרי היא נקמצת ושריה נאכלת לכהנים הס"ד; (לב) איתרבאי לעולת בהמה לא כ"ש; (לג) מגרים. הרא"ש מ"מ גם מתחילה נימולו להכנס בברית המקום אשר כרת את אברהם וביציאת מצרים הוסיפו טבילה (והמציאות) [והרצאת] דמים. ע"כ:

(לד) תיבות לעיל גבי קרבן נמחק; (לה) עצמו ואין לחוש דהכא פסק דהלכה כר"ש:

(לו) מולי ל"ל מי נמי תכעי ליה מי נופין מחלקין בחמש וכו'.

(לז) ע"כ שיך לקף ז' ע"ב

עין משפט נר מצוה

יא א מיי' פי"ג מהל' מיאסורי ביאה הל' ו:
יב ב מיי' פי"ד מהל' מעה"ק הלכה כ ופמ"ז הלכה ג:
יג ג מיי' (פ"א מהל' ע"ז הלכה ו) ופ"כ מהל' אבל יד ו) ופ"כ מהל' אבל יד טוש"ע ס"ח סימן רס סעיף ח): יד ד מיי' פ"ט מהל' שגגות הלכה ח:
טו ה מיי' פ"א מה הלכה ח:
טז ו מיי' סה ס"ש הל"ו:
יז ז מיי' פ"ו מהלכות מילה הלכה טו:
יח ח מיי' סה הל' ג:
יט ט מיי' פ"ל מהל' שבועות הלכה יב:
כ י מיי' פ"ט מהלכות שגגות הלכה ז:
כא א מיי' כ הל' ה:
כב ל מיי' סה פ"ח הלכה ג:

תורה אור השלם

1. וְכִי יָגוּר אִתְּכֶם גֵּר אוֹ אֲשֶׁר בְּתוֹכֹכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם וְעָשָׂה אִשֶּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיְיָ כַּאֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כֵּן יַעֲשֶׂה: במדבר טו יד
2. הַקָּהָל חֻקָּה אַתֶּם וְלַגֵּר הַגָּר חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם כָּכֶם כַּגֵּר יִהְיֶה לִפְנֵי יְיָ: במדבר טו טו
3. וְהִקְרִיבוֹ הַכֹּהֵן אֶל הַמִּזְבֵּחַ וְהִקְטִיר אֶת רֹאשׁוֹ הַמִּזְבֵּחָה וְנִמְצָה דָמוֹ עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא א טו
4. וְאִם מִן הַצֹּאן עֹלָה קָרְבָּנוֹ לְיְיָ הַקְרִיב מִן הַכְּשָׂבִים אוֹ מִן הָעִזִּים: ויקרא א יד
5. כִּי מֻלִּים הָיוּ כָּל הָעָם הַיֹּצְאִים וְכָל הָעָם הַיְלֻדִים בַּמִּדְבָּר בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתָם מִמִּצְרַיִם לֹא מֹלוּ: יהושע ה ה
6. וְאֶעֱבֹר עָלַיִךְ וְאֶרְאֵךְ מִתְבּוֹסֵסֶת בְּדָמָיִךְ וָאֹמַר לָךְ בְּדָמַיִךְ חֲיִי וָאֹמַר לָךְ בְּדָמַיִךְ חֲיִי: יחזקאל טז ו
7. וַיִּשְׁלַח אֶת נַעֲרֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זְבָחִים שְׁלָמִים לַיְיָ פָּרִים: שמות כד ה
8. וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַדָּם וַיִּזְרֹק עַל הָעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה דַם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְיָ עִמָּכֶם עַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: שמות כד ח
9. וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן בְּאֵיל הָאָשָׁם לִפְנֵי יְיָ עַל חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְנִסְלַח לוֹ מֵחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטְא: ויקרא יט כב
10. וְכִי יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶתַע פִּתְאֹם וְטִמֵּא רֹאשׁ נִזְרוֹ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בְּיוֹם טָהֳרָתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יְגַלְּחֶנּוּ: במדבר ו ט
11. וְאִם בְּפֶתַע בְּלֹא אֵיבָה הֲדָפוֹ אוֹ הִשְׁלִיךְ עָלָיו כָּל כְּלִי בְּלֹא צְדִיָּה: במדבר לה כב
12. וַיֹּאמֶר יְיָ פִּתְאֹם אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן וְאֶל מִרְיָם צְאוּ שְׁלָשְׁתְּכֶם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלָשְׁתָּם: במדבר יב ד
13. עָרוּם רָאָה רָעָה וְנִסְתָּר וַיַּעֲבְרוּ נְעָרִים וְנֶעְנָשׁוּ: משלי כב ג
14. פֹּתִי יַאֲמִין לְכָל דָּבָר וְעָרוּם יָבִין לְאָשְׁרוֹ: משלי יד טו
15. וְאִישׁ כִּי יִשְׁכַּב אֶת אִשָּׁה שִׁכְבַת זָרַע וְהוּא שִׁפְחָה נֶחֱרֶפֶת לְאִישׁ וְהָפְדֵה לֹא נִפְדָּתָה אוֹ חׇפְשָׁה לֹא נִתַּן לָהּ בִּקֹּרֶת תִּהְיֶה לֹא יוּמָתוּ כִּי לֹא חׇפְשָׁה: ויקרא יט כ